

Rasmussen (Gylling): Det er med Beklagelse, jeg maa konstatere, at de Forsøg, der i Aftes blev gjort paa at naa til Enighed indenfor Udvalget, er glippet. Det er sikkert ikke for meget sagt, at der ude omkring i Befolkningen henses til dette Lovforslags Vedtagelse med ængstelig Forventning og med Haab om, at det maa kunne lykkes hurtigt at gennemføre Lovforslaget her i Rigsdagen. Selv om dette Lovforslags Vedtagelse naturligvis ikke vil betyde en direkte Støtte til de betrængte Erhverv, kan det vel nok siges, at det vil give Ro i Sindene i mangfoldige Hjem og mangfoldige Virksomheder, og jeg har da heller ikke endnu opgivet Haabet om, at det skulde kunne lykkes ved et Fællesudvalg inden længe at naa i Havn med dette Forslag. Det, som egentlig skiller, er jo ikke saa meget de Pengebeløb, der kan være Tale om Risiko for, det er mere det Princip, som ogsaa tidligere ærede Talere her har ridset op: at Staten bør gaa ind i en Risiko overfor de Laan, der her er Tale om, et Princip, som Oppositionspartierne gaar ind for, men som vi fra vor Side maa vende os imod. Det kan, som jeg siger, ikke være det Beløb, det drejer sig om, der skiller, det er de Konsekvenser, som en saadan Vedtagelse vilde kunne faa. Naar man først har rakt Haand til dette selv overfor en mindre Kreds, vil man ikke med nogen Styrke kunne afvise Gennemførelsen af det samme Princip i langt videre Udstrækning overfor andre Erhverv end Landbruget og de Erhverv, der her er Tale om.

Det Lovforslag, som nu er vendt tilbage fra Landstinget i en ændret Affattelse, har vi fra vor Side ikke kunnet tiltræde. Jeg skal ikke gennemgaa de Ændringer, det indeholder, det har den ærede Ordfører for Socialdemokratiet allerede gjort. Jeg skal kun overfor det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelse om det Arbejde, der er udført i Landstinget: at i Stedet for en Beklagelse over, at det har været langvarigt, burde der være tilkendegivet en Ros for den Hurtighed og Energi, hvormed det høje Ting har tilendebragt dette Arbejde, sige, at det maatte være en meget betinget Ros, for det er dog en Kendsgerning, at det Lovforslag, som i Gaar blev vedtaget i Landstinget, lige saa godt kunde være vedtaget for over en Maaned siden, og saa havde vi i alt Fald ikke i Dag været i den Situation, at vi staar, om jeg saa maa sige, i den sidste Time før Terminen uden at være naaet til noget Resultat paa dette vigtige Omraade.

Jeg skal ikke forlænge Debatten, det er der for saa vidt ingen Grund til, eftersom vi allerede ved denne Sags Behandling her i Tinget forrige Gang havde Lejlighed til en nærmere Drøftelse. Jeg vil slutte med at udtale Ønske om, at det maa kunne lykkes, naar nu Forslaget vedtages i Dag af Flertallet her i dette høje Ting og gaar over i det andet høje Ting, ved Fællesudvalg at faa tilendebragt denne Sag, saaledes at det Haab, som vi selv fra alle Partiers Side har været med til at vække ude i Befolkningen, kan blive opfyldt og denne Lov snarest muligt komme til at virke, hvad der i allerhøjeste Grad trænges til.

Hans Hansen: Idet jeg henviser til mine Udtalelser ved den forrige Behandling af dette Lovforslag her i dette høje Ting, skal jeg sige, at vi fra vor Side vil være med til at føre Forslaget tilbage til Folketingets Affattelse med de Ændringer, som er foreslaaet af Flertallet og tiltraadt af den højtærede Justitsminister. Jeg skal ikke benægte, at ogsaa jeg finder, at den Stilling, dette høje Ting staar i overfor dette Forslag, er ejendommeligt, idet den Tendens, der har været fra Flertallets Side her i Salen til at føre Staten ind i alt, nu gør sig gældende paa den anden Side, men jeg maa dog sige, at det tjener til Flertallets Ære, at de har afholdt sig fra at lade Staten gaa ind og garantere for Panthaveres Fordringer i Ejendomme, for det vilde efter min Mening være det allerfarligste Omraade for Staten at komme ind paa: at garantere for Kapitalmagten, naar det drejer sig om Pant i fast Ejendom. Vi vil stemme for, at Lovforslaget føres tilbage til Folketingets Affattelse med de Ændringer, der her foreligger.

Nissen: Jeg skal kun tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger. Det er jo vitterligt for ærede Medlemmer af dette høje Ting, at den økonomiske Krise af mange forskellige Grunde, som jeg før har haft Lejlighed til at gøre Rede for fra denne Talerstol og derfor ikke skal gentage, virker haardest i Sønderjylland. Det er en Kendsgerning, at Sønderjyderne ikke trækker paa lige Hammel med det øvrige Land, og her var der en passende Lejlighed til at rette dette Misforhold. Det kunde i nogen Maade afhjælpes, hvis der i Moratorieloven blev tilføjet en Bestemmelse om, at Betalingen af de Renter og Afdrag, der her er Tale om at give det øvrige Land Henstand med, for Sønderjyllands Vedkommende blev overtaget af den danske Stat.